

[Tinning]

en lang række krav, som koster en forfærdelig masse penge, men tværtimod folk, som selvfølgelig – og det er rimeligt – siger: jeg vil behandles sådan, at jeg har lige muligheder for at deltage i samfundslivet, men jeg mener i øvrigt, det er et fælles ansvar at administrere de ressourcer, vi har i samfundet, på en fornuftig måde. Den tillid bør vi vise de handicappede.

Det kan så godt være – jeg vil da ikke sige, at det ikke kan tænkes – at man kan komme med et eksempel fra en eller anden kommune på, at en eller anden handicappet har insisteret på, som hr. Lenger var inde på, at få lavet en elevator på ydersiden af et slot, som vedkommende mener at skulle bo i. Jeg vil da ikke sige, at det slet ikke kan tænkes. Men vi er på dette punkt nødt til at vælge imellem tillid, troen på de handicappedes selvforvaltning, og velvilje, men alligevel lukket med nogle stramme regler. Det mener jeg faktisk er valget.

Derfor vil jeg sige tak til fru Birthe Hansen, der, så vidt jeg forstod, var fuldstændig enig, og derudover opfordre andre ordførere til i den videre diskussion at overveje, om vi ikke skulle tage det skridt på dette område at sige: jo, vi indrømmer det frie boligvalg; lad os lade nogle år passere og så se, hvilke erfaringer vi får med det.

Tak alligevel til ministeren, som siger, at hun er indstillet på at undersøge, hvordan samarbejdet egentlig fungerer rundt omkring, og hvordan vi kan forbedre samarbejdet. Ministeren vil bede socialstyrelsen holde øje med, hvordan det her foregår. Det er positive meldinger, som der bestemt ikke er grund til at se hen over. Jeg tror egentlig ikke, at der er mere at sige om beslutningsforslag nr. B 98.

Om lovforslag nr. L 178, Århusordningen, er jeg enig med fru Aase Olesen, som understregede, at det nok er et af de mest centrale forslag, vi har på bordet i dag, fordi det jo egentlig så klart imødekommer en række af de målsætninger i handicappolitikken, som der er et meget bredt flertal for herinde. Forslaget siger: vi vil godt sikre, at personer med vidtgående fysiske og psykiske handicap kan forblive længst muligt i eget hjem, vi vil lempe stavnsbåndet, vi vil øge fleksibiliteten i den praktiske og personlige hjælp, og vi vil forbedre serviceniveauet. Der er vel ikke nogen, der kan forestille sig, at de ord eller de

målsætninger ikke lige så godt kunne lægges i munden på den siddende socialminister eller et andet regeringsmedlem.

Alle er jo enige om, at kan vi finde nogle forslag, som på én gang forøger fleksibiliteten, forbedrer serviceniveauet og begrænser institutionsanvendelsen, så er det bare med at komme i gang. Og hvad der måske er endnu vigtigere: selvforvaltningen, altså retten til og muligheden for selv at tilrettelægge sin hverdag, selv at bestemme over sin hverdag, selvforvaltningen er netop det centrale element eller fundamentet for hele den såkaldte Århusordning, muligheden for, at handicappede får lov til at leve et liv og bestemme over det. Bare dér har vi egentlig – som også fru Aase Olesen sagde – et forslag, som måske ikke er det vigtigste – der er jo ingen grund til at stille diskussionen sådan op – men i hvert tilfælde et meget centralt lovforslag.

Jeg forstod, at ordførerne hr. Qvist Jørgensen, fru Birthe Hansen og fru Pia Kjærsgaard uden videre var enige i forslaget. Der var også meget positive bemærkninger fra fru Aase Olesen, og dem siger jeg selvfølgelig tak for; det lover godt for dette forslags videre skæbne. Jeg vil også godt takke for de positive bemærkninger fra en række af de andre ordførere.

Ministeren udtalte, at det centrale handicapråd har bedt Kommunernes Landsforening gøre opmærksom på, at denne ordning eksisterer. Det er selvfølgelig en god ting – hvis der er nogle kommuner, der ikke har opdaget det endnu. Ministeren udtalte også, at hun er indstillet på at følge op på det her område.

Jeg tror nok, at jeg kan sige uden at gå for vidt, at lovforslaget har en positiv fremtid for sig; så må vi se, præcis hvordan det bliver. Jeg synes, det tegner til, at vi får vedtaget lovforslaget, enten som det ligger, eller i en ændret udgave, men i hvert fald så vi får givet en solid støtte til den videre selvforvaltning for de handicappede. Dér har vi jo i realiteten den eneste anden ressource, når vi diskuterer handicappolitik. Vi har problemet med, hvor mange penge vi nu har. Men på den anden side er det også et spørgsmål om, hvor mange kræfter vi har, og vi kan kun udnytte de kræfter, der er hos de handicappede, ved at give dem lov til at bruge dem, ved at give dem lov til at bestemme over de-